

Ved overdragelse af fordringer, der ikke er knyttet til et omsætningspapir, er tidspunktet for underretning til skyldneren om overdragelsen afgørende.“

Afgørende for afkræftelsen er herefter tidspunktet for sikringsaktens foretagelse.

Lovforslaget fremsattes på grundlag af et udkast, udarbejdet af et af justitsministeriet den 9. maj 1955 nedsat *udvalg*, der havde til opgave at gennemgå de gældende regler om underpantsætning af løsøre og eventuelt stille forslag om ændringer af disse regler. Udvalget blev nedsat efter henstilling fra den af indenrigs- og boligministeriet i 1953 nedsatte kommission til overvejelse af landbrugets kreditproblemer, der for at øge mulighederne for kreditstiftelse mod løsøreunderpant og for at forbedre vilkårene for sådanne kreditter fandt en revision af reglerne om disse panterettigheder ønskelig.

En ændring af de tidligere regler var blevet særlig påtrængende, efter at det havde vist sig, at kredit- og hypotekforeningerne fremtidig ville være villige til at afgive såkaldte alternative lånetilbud, d. v. s. dels lånetilbud, der forudsætter, at kreditinstitutionerne, som det hidtil har været det sædvanlige, har samme prioritetsstilling i selve den faste ejendom og det til denne hørende løsøre, jfr. tinglysningslovens § 37, dels tilbud, hvorefter institutionerne for så vidt angår løsøret kun får sekundær prioritet. Der ville herigennem eventuelt kunne skabes mulighed for en bedre udnyttelse af løsøret som kreditgrundlag, idet ejeren ville kunne tilbyde en långiver 1. prioritet i dette foruden sekundær prioritet i selve ejendommen.

Udvalget afgav betænkning i 1957, og de af udvalget stillede forslag, der tager sigte på at skabe en forbedret retsstilling for underpanterettigheder i løsøre, er tiltrådt af kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold, jfr. kommissionens betænkning II, side 12 ff.

Loven er enslydende med udvalgets udkast, idet dog den nye formulering af konkurslovens § 152, stk. 2, med nogle redaktionelle ændringer svarer til udvalgets forslag til § 47, stk. 2, i tinglysningsloven. Efter justitsministeriets formening hørte en bestemmelse med dette indhold naturligere hjemme i konkursloven. Hertil kommer, at bestemmelsen, såfremt den optoges i tinglysningsloven, vanskeligere ville kunne gøres anvendelig på Færøerne, idet tinglysningsloven i modsætning til konkursloven ikke gælder for Færøerne. Denne opfattelse tilsluttede folketinget sig.

Loven trådte i kraft den 1. juli 1960, fra hvilket tidspunkt plakat af 23. juli 1819 og plakat af 14. maj 1834 indeholdende en nærmere bestemmelse angående privilegerede fordringers inddrivelse ophævedes. På pantebreve tinglyst før lovens ikrafttræden kommer dog de tidligere gældende regler til anvendelse.